

— Да, — отговори царкинята.

— Най-напред, царкинйо, — рече овчаря, — трябва да излезете с мене на разходка.

Царкинята се сжгласи. След малко тя излезе заедно с младия овчар в околността на двореца. След тях вжрвяха няколко царедворки и младия прислужник на царкинята.

Стигнаха до една полусжборена кжщурка.

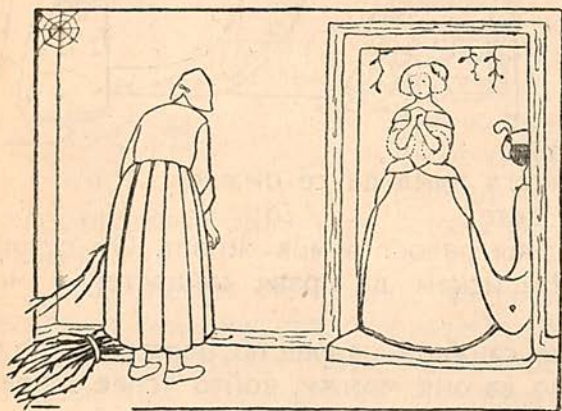
— Какво е това? — попита царкинята.

— Хижа, — отвжрна овчаря.

— За какво служи тя?

— За жилище на бедните. Искаш ли да влезем вжтре?

Влязоха в бедната кжщичка. В низка и тжмна стайка те видяха една изнеможяла жена. Тя беше полусляпа

и не ги видя, когато влязоха. Жената се наведе над огнището. Но тя беше толкова изнеможяла, че не можа да подуха огня. Тогава младата царкиня се наведе и подуха вжглените под изгасналите главнички. Тя за пржв пжт в живота си се навежда-

ше над огнище. Бели и червени пламжчета затрепкаха. Сухите сжчки запржсяха. Лека усмивка трепна по сжжрчкото лице на жената и тя прошепна:

— Благодаря ти, Боже, че ми изпращаш ангелче небесно, да ми помогне в тия тежки дни!

Тия кротки думи затрепкаха като бели пламжчета в сжрцето на младата царкиня и тя каза:

— Бабо, аз за пжрви пжт слушам да ми говорят така. За пжрви пжт виждам нещастен човек в царството на баша ми. В двореца всички са весели и доволни. Кажи какво ти трябва, и аз ще заповядам веднага да изпжлнят желанието ти.

— Аз имам само едно едничко желание — да прежжрна още веднаж моя едничжк син преди да умра. Той лежи в дворцовата тжмница, защото бе откжснал няколко